

Acht dagen

Céla van Gastel bij Boekerij:

Zonder jou
Vaarwel Roscoe

Chantal van Gastel bij Boekerij:

Nu we hier toch zijn
Acht dagen

Chantal van Gastel

Acht dagen

Eén ontmoeting kan alles veranderen

ISBN 978-90-492-0157-9
ISBN 978-94-023-2760-1 (e-book)
ISBN 978-90-492-1092-2 (audio)
NUR 301

Omslagbeeld- en ontwerp: Bürosüd
Zetwerk: Mat-Zet bv
Muziek: © Christie Middel

© 2026 Chantal van Gastel en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

‘It’s quite an undertaking to start loving somebody. You have to have energy, generosity, blindness. There is even a moment, in the very beginning, where you have to jump across an abyss: if you think about it you don’t do it. I know I’ll never jump again.’

‘Het vergt nogal wat om van iemand te gaan houden. Je moet er de energie voor opbrengen, de vrijgevigheid en blindheid. Er is zelfs een moment, aan het prille begin, waar je over een afgrond moet springen: als je daar echt bij stilstaat, dan doe je het niet. Ik ben er zeker van dat ik die sprong nooit meer zal wagen.’

Jean-Paul Sartre

EEN VOLLE METRO

Misschien ligt het eraan dat het nog geen tien uur is en ze nu al een rotdag heeft. Gemma had gehoopt dat ze opluchting zou voelen. Een gevoel van afsluiting. Maar ze voelt zich alles behalve bevrijd. In het gedrang van de overvolle metro besluit ze voor eens en altijd dat dit de laatste keer is dat ze erin stapt. Ze haat het. Alleen de geur al... Het is gewoon niet te doen! En ja, het helpt niet dat ze een pesthumeur heeft, en dat het de afgelopen twee uur keihard geregend heeft. Maar wat wél zou kunnen helpen is deodorant. Een douche. Tandpasta. Schone kleren aantrekken in plaats van denken dat die trui nog een extra dag kan. Waarom zijn mensen zo... laks? Ruiken ze zichzelf niet? En die jassen, walgelijk gewoon. Stinkt die van haar ook?

Ze drukt haar neus in haar kraag, maar ruikt niets bijzonders. Voor de zekerheid snuffelt ze ook nog even aan haar mouw. Nog steeds niets. Misschien bewijst dit alleen maar dat mensen immuun zijn voor hun eigen stank. Had ze maar aan Sara gevraagd of ze de auto kon lenen... Maar dan had ze haar natuurlijk moeten uitleggen wat ze ging doen vandaag en dat had ze nu juist willen voorkomen. Dus dit is nu de prijs die ze betaalt voor haar zelfstandigheid.

Ze kan geen kant op. Ze staat klem in het gangpad, tussen een vijftiger in een smoezelige regenjas die naar natte hond ruikt en een vrouw met sliertig haar die onmiskenbaar de geur van frituurvet met zich meedraagt. Hoezeer Gemma ook haar best doet om haar adem in te houden, en elke spier in haar lichaam aan te spannen om haar evenwicht te bewaren, bij elke schok van de metro botst ze tegen de een óf de ander op. De rit duurt nog zo'n tien minuten, en ze heeft geen idee hoe ze die moet doorkomen. Ze heeft zuurstof nodig. En ruimte.

'Pardon! Sorry, ik moet er echt even langs!' Normaal gesproken is ze een stuk beleefder. Geduldiger. Maar dit is daar niet de tijd en plaats voor. Met een por van haar elleboog wringt ze zich langs de man in de regenjas, een groepje studenten, een jongen met een legerrugzak.

Zweet. Koffie- en sigarettenadem. Nog meer zweet.

Aan het eind van het gangpad kan ze niet meer verder. Een muur van mensen blokkeert haar de weg. De jongen met de rugzak draait zich om en het gewicht van de zware tas drukt haar tegen de mensenmuur. Voorbereid op weer zo'n stinkende jas, wendt ze haar gezicht net op tijd af, voor ze tegen een brede rug geplet wordt. Met ingehouden adem probeert ze het moment uit te stellen dat de stank tot haar doordringt, maar in het gedrang ontsnapt haar adem te snel en... Tot haar verbazing overvalt haar een moment van verlichting, waar ze onmiddellijk naar terugverlangt zodra ze afstand neemt en haar evenwicht herpakt. Liep ze nu zojuist tegen de enige persoon in deze hele metro aan die lekker ruikt?

Ze kijkt op, benieuwd naar de eigenaar van de jas én de brede rug. Hij is groot. Zijn haar is donker en zorgvuldig gestyled op een manier die achteloos moet lijken. Hij draait zich een beetje, en creëert daarmee wat ruimte voor haar waar dat net nog onmogelijk leek. Hij doet het zonder acht op haar te slaan, turend in een zwaar mishandelde paperback die hij in één hand houdt. De rug is geknakt, het boek dubbelgevouwen; de cover tegen de achterkant aan. Ze wil weten wat hij aan het lezen is, maar door de manier waarop hij het boek vasthoudt is het onmogelijk te zien.

Het fascineert haar; hoe het hem lukt om in deze omgeving op te gaan in een boek. Het lijkt alsof er geen andere mensen voor hem bestaan. Kon zij zich ook maar aan die vorm van ontsnapping overgeven.

Als hij klaar is om de bladzijde om te slaan, houdt hij het boek even tegen zijn borst voor meer grip. Dan duwt hij de pagina met een veggende beweging van zijn duim weg en keert hij het boek om in zijn hand. Het is één geoefende, gestroomlijnde beweging waarbij zijn blik loskomt van het boek en op haar landt. Ze beseft dat ze aan het staren is, en dat ze net hard tegen hem op botste en sorry had moeten zeggen, maar in plaats daarvan zegt ze nu: 'Hoi.' Wat natuurlijk ontzettend raar is, maar hij lijkt er nauwelijks acht op te slaan.

Hij heeft iets stoïcijns en onbenaderbaars. Als het geen reflex was geweest, zou ze hem in geen miljoen jaar zomaar begroet hebben. Maar zijn rechtermondhoek gaat iets omhoog. Het is niet eens een echte lach. Een halflach hoogstens, maar toch weet die zijn ogen te bereiken. Het

geeft hem iets zachts, waardoor ze teruglacht. Ook een reflex. Dan schokt de metro en valt ze bijna opnieuw tegen hem aan. Bijna. Ze kan zich net staande houden, met haar vingers die heel even contact maken met zijn onderarm. Een seconde maar, om zich te stabiliseren, net zoals hij dat met het boek doet, door het even tegen zich aan te houden om de bladzijde om te kunnen slaan.

'Sorry... ' zegt ze, en dan beukt de rugzak van de jongen naast haar in haar rug en wordt ze met haar volle gewicht tegen hem aan gelanceerd. Jezus... *'Bumpy ride,'* zegt ze ongemakkelijk.

Hij heeft haar bovenarm vastgegrepen en stapt nog wat meer opzij. Hij laat mensen uit de weg duwen er zo makkelijk uitzien. 'Wil je hier staan?'

'Eh... ' Ze voelt de rugzak tegen haar schouder drukken. 'Ja, misschien... als het mag.' Haar vingers zoeken houvast aan de stof van zijn jas terwijl ze langs hem schuifelt. Veel te dicht langs hem. Ze is hem zó dankbaar dat hij doucht, en schone kleren draagt en naar iets houtachtigs ruikt. Ze ruikt ook iets groens, zoals basilicum, of gras. En een zachte, bloemige ondertoon die de geur in balans brengt. Niet té zoet. Licht kruidig, zoals lavendel. Het is zó... warm en mannelijk. Uitnodigend. Veilig. Krachtig.

Als ze aan de andere kant van hem staat, laat ze zijn mouw los en wankelt onmiddellijk.

'Hou je maar aan mij vast.' Zijn intonatie is neutraal en hij heeft zijn blik weer op het boek gericht. Meestal heeft ze wel een goed gevoel voor sarcasme, maar nu weet ze niet helemaal zeker of hij het behulpzaam bedoelt, of meer als: *'Welja, hou je gerust aan mij vast, wildvreemde vrouw met je evenwichtsstoornis en indringende gestaar.'*

Maar hij laat de arm met het boek iets zakken, duidelijk uitnodigend. Ze brengt haar hand behoedzaam naar zijn onderarm, en hij laat zijn blik even rusten op de plek waar ze hem vastheeft, vlak bij zijn elleboog. Zijn ogen flitsen van haar hand naar haar gezicht en weer terug naar het boek. Haar blik valt op een regel bovenaan de pagina.

I am outliving myself.

Ze leest iets verder. Een paar alinea's.

'I hated my mother passionately. And as for you,' she says defiantly, 'I loved you passionately.'

Ze kijkt op van het boek, naar h m. Ze had het natuurlijk al meteen gezien, hoe belachelijk knap deze man is. Maar ze laat de gedachte nu pas echt toe, nu ze hier staat, afgeschermd door zijn grote lijf, omringd door zijn geur. Die roept een beeld bij haar op van een bosachtige plek, met klaterend water... een waterval die zich uitstort in een helder meer. Een veld met bloemen. Een huisje in de verte waar een haardvuur brandt.

Hij leest drie bladzijden. Aan het einde van elke pagina doet hij dat ene, waarbij hij het boek tegen zich aan houdt om met  n hand de bladzijde om te slaan. Maar de derde keer kruist zijn blik die van haar en slaat hij het boek dicht. Ze weet dat het gepast zou zijn als ze zou weggijken. Een plek in de verte kiezen, of omlaag naar haar schoenen. Maar ze kijkt naar hem. Er komt niets in haar op om tegen hem te zeggen. Sterker nog, ze probeert niet eens iets te bedenken. Haar hoofd voelt leeg en volkomen rustig. Als de metro stopt, komt alles in volle hevigheid binnen. Een overdaad aan impulsen. Geluid, beweging, te veel mensen in  n ruimte... De zwaarte van die ene handtekening die ze vanochtend moest zetten, het uitblijven van de opluchting die ze had moeten voelen. Nu het allemaal bij haar terugkomt, beseft ze dat deze vreemdeling er heel even in slaagde om haar met zich mee te nemen toen hij ontsnapte.

De deuren gaan open. De mensen stromen naar buiten. Er ontstaat ruimte. Ze trekt haar hand terug, want ze heeft geen reden om hem nog vast te houden. (Ze heeft hem te lang vastgehouden.) Hij laat haar voorgaan naar buiten en op het perron kan ze haast niet anders dan meegaan met de mensenmassa. Onderaan de roltrap kijkt ze om. Hij is nog vlak achter haar. Hij heeft niemand tussen hen in gelaten. Ze stapt op de traptrede en draait zich naar hem toe. Doordat ze hoger staat, is ze bijna op ooghoogte met hem. Nog steeds praten ze niet, ze kijken alleen. Dit is raar, denkt ze. Ze zouden over het weer kunnen praten. *Hopelijk is het inmiddels droog, alles ziet er beter uit als de zon schijnt...* Of over hoe vervelend reizen met het openbaar vervoer is. En duur. *Normaal gesproken ga ik niet zomaar tegen een vreemde aan hangen in de metro.* Er zijn honderd-en-een dingen die ze tegen elkaar zouden kunnen zeggen. Die normale mensen tegen elkaar zouden zeggen als ze toevallig naast elkaar in een metro belanden. Gewoon twee vreemden

die een praatje maken. Maar blijkbaar is hij net zomin geïnteresseerd in gewoon als zij. Of misschien wacht hij tot zij iets zegt, net zoals zij op hem wacht.

Zijn blik heeft iets uitdagends. Alsof hij wil zien wat haar volgende zet is. Bijna moet ze lachen. Omdat het allemaal totaal absurd is, maar ze zich toch op haar gemak voelt.

'Dank je wel dat je me hielp,' zegt ze.

Hij kijkt een beetje triomfantelijk. Alsof hij gewonnen heeft. 'Geen probleem.'

'Het was veel te vol.'

'Of precies vol genoeg.'

'Moet je ook...?' vraagt ze met een knikje naar de hoofdingang van het station.

'Ja, die kant op.'

Ze stapt van de roltrap af. Hij komt naast haar lopen. Buiten is het gestopt met regenen. De lucht is blauw en het zonlicht weerkaatst in de regenplassen op het stationsplein. Het zou een scène uit een film kunnen zijn, denkt Gemma. Twee onbekenden op een idyllisch plein voor een monumentaal gebouw. Het station is vanbinnen gemoderniseerd, maar de koepel, de oude stationsklok en de laatnegentiende-eeuwse gevel zijn intact gebleven. Net als de ouderwetse winkelpuien van de omringende panden. Gemma heeft het altijd een romantische plek gevonden.

'Dus... ' zegt ze. Ze staan tegenover elkaar, voor het eerst op gepaste afstand. Ze houdt haar hand boven haar ogen tegen de felheid van het licht. Hij ziet er bij daglicht minstens zo goed uit als bij het kunstmatige licht van de metro. Beter, als ze eerlijk is.

'Dus...' herhaalt hij.

'Fijne dag nog.'

Ze draait zich om en steekt het plein over. Dat komt ervan als je wacht tot zij aan zet is. Dan gebeurt er helemaal niets.

DE BOEKHANDEL

Hij kijkt haar na terwijl ze wegloopt en het plein schuin oversteekt naar de boekhandel. Het is niet zo dat hij haar volgt. Dat klinkt iets te *predatory* naar zijn zin. Dus houdt hij zichzelf voor dat hij sowieso naar binnen zou zijn gegaan om een blik op het tijdschriftenschap te werpen en te zien of er exemplaren van *Angle* staan. Dat hij toch al van plan was er een te kopen.

Hij is nergens op uit. Hij is gewoon... benieuwd. Geïnteresseerd. Daarom aarzelt hij niet om achter haar aan te gaan. Op een niet-bedreigende manier. Casual. Hij houdt bewust afstand als hij binnenkomt. Ze kent hem immers niet en het laatste wat hij wil is haar een ongemakkelijk gevoel bezorgen. Hij weet dat hij intimiderend kan zijn. Hij is groot. Hij is een man... Dat geeft haar reden genoeg om op haar hoede te blijven.

Ze staat bij de tafel met bestsellers en heeft een boek opgepakt waarvan ze de achterkant vluchtig bekijkt voor ze het teruglegt. Haar blik gaat over de tafel. Ze reikt naar een ander boek, pakt het op en brengt haar mouw vlak bij haar neus. Ruikt ze aan haar jas? Even drukt ze haar neus in de stof bij haar schouder. Ja, ze ruikt dus absoluut aan haar jas. Maar waarom? Omdat haar kleren net zo lekker ruiken als haar haren? Zoetig. Naar bloemen en toetjes. Iets warm en vloeibaars dat je van een lepel wilt likken. Of dat je langzaam over een stapel pannenkoeken zou uitgieten. Het is nogal een intiem detail. Niet iets wat je normaal gesproken analyseert binnen tien minuten nadat je iemand voor het eerst hebt gezien. Maar dit is anders. Niet alleen omdat ze prachtig is, al is ze dat wel, op een lieve, onschuldige manier. (Veel te lief en onschuldig voor hem, dat weet hij nu al.) Maar vooral omdat ze, toen ze tegen hem aan leunde in de metro, een heel gesprek leken te voeren zonder iets te zeggen. Een gesprek dat nog lang niet af voelde toen ze uitstapten.

Hij loopt langs een molen met wenskaarten naar de tijdschrif-

tenstand. Hij kan het precieze moment duiden waarop ze zijn aanwezigheid opmerkt. Ze schrikt niet. Ze kijkt eerder verrast, met haar hoofd een beetje schuin. Ook zij is benieuwd, daarvan is hij zeker. Toch komt hij niet meteen dichterbij. Zijn oog valt op *Angle* en hij pakt er met gemengde gevoelens een van de stapel. Blij dat er een hele stapel is ingekocht. Teleurgesteld dat er nog een hele stapel ligt.

‘Laat je niet door die cover verleiden,’ zegt hij terwijl hij haar kant op kijkt.

‘Huh?’ doet ze. Ze zet een stapje dichterbij. Haar lichaamstaal lijkt ontspannen, dus draait hij zich verder naar haar toe.

‘Dat boek. Ik vond het tegenvallen. Ken je dat gevoel, als je naar de bioscoop gaat omdat je een héél goede trailer hebt gezien, maar dat alle goede scènes daar al in bleken te zitten?’

‘Ik háát het als dat gebeurt...’

‘Nou, dat had ik dus een beetje met dat boek. Iedereen roept maar hoe geweldig het is, maar...’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Nogal mainstream en niet erg verrassend.’

‘Oké...’ Ze draait het boek nog eens om in haar hand. ‘Hmm...’

‘Deze daarentegen...’ zegt hij, terwijl hij naast haar komt staan en een andere roman van de tafel pakt. ‘Dit vond ik nou écht een aanrader.’

Ze werpt hem een kritische blik toe, voordat ze de thriller die ze aan het overwegen was neerlegt. Ze laat zich niet meteen ompraten; een pluspunt voor haar. Of eerder: nóg een pluspunt.

‘Of ben je specifiek op zoek naar spanning?’

‘Niet per se,’ antwoordt ze terwijl ze het andere boek van hem aanneemt. ‘Werk je hier, of zo?’

‘Ik lees gewoon veel.’ Hij geeft haar even om de korte inhoud tot zich te nemen en zegt dan: ‘Alles klopt: sterke premisse, mooi geschreven, uitgediepte personages en een strak plot.’

‘Geen spanning dus?’ vraagt ze.

‘Niet in de zin van misdaad. Maar zodra je begint met lezen, wil je niet stoppen tot je precies weet hoe het allemaal zit.’

‘Oké...’ Ze slaat het boek open om een paar regels te lezen. ‘Ik denk dat je me overtuigd hebt.’

‘Mooi. Je zult er geen spijt van krijgen.’ Hij loopt langzaam achteruit en houdt het tijdschrift dubbelgeslagen in de lucht. ‘Ik kwam alleen hiervoor.’

‘Oké,’ zegt ze.

‘Oké. Fijne dag.’ Hij ziet dat hij haar van haar stuk brengt door precies te doen wat zij zojuist bij hem deed, en toevallig is dat exact wat hij hoopte te bereiken. Hij glimlacht en gaat naar de kassa om af te rekenen.

Als je in dat soort dingen zou geloven – wat hij absoluut niet doet – dan zou je jezelf kunnen wijsmaken dat dit voorbestemd was. De kans dat hij vanochtend in deze metro zou stappen was klein. Nihil, eigenlijk. Als hij die afspraak met zijn vader niet had gehad, als zijn vader hem niet vergeten was, als hij was blijven wachten, als het niet had geregend, als hij een sprintje had getrokken om de vorige metro te halen... dan zou hij nu niet op een slakkengang over het plein lopen, hopend dat zij...

‘Wacht!’ Daarop, dus. Eindelijk. Nog langzamer en hij was achteruit gaan lopen. Hij stopt en draait zich om. ‘Hé...’

Ze rent een stukje om hem in te halen. In haar hand heeft ze een papieren zak met een boek. ‘Dat was raar,’ zegt ze.

‘Ja?’ Hij zet een stap achteruit zodat ze de doorgang niet versperren en leunt met zijn schouder tegen de zijgevel van het stadhuis. ‘Waarom?’

‘Ze zeiden dat ik niet hoefde te betalen. Omdat jij dat al had gedaan.’

‘Klopt.’ Hij laat het zelfverzekerd klinken, alsof het de normaalste zaak van de wereld is om iemand op een boek te trakteren. Dat zou het moeten zijn. Nu hij erover nadenkt, staat het waarschijnlijk in de top tien van beste ideeën die hij ooit heeft gehad, zeker gezien het feit dat het een spontane ingeving was. Maar hij had er geen rekening mee gehouden dat zij wellicht zou denken dat hij gestoord is. Misschien heeft ze gelijk.

Ze steekt het zakje naar hem uit. ‘Ik kan het niet aannemen.’

‘Dat heb je al gedaan. Je bent ermee de winkel uit gelopen. Nu is het van jou.’

‘Nee, dank je.’ Ze duwt het boek zo’n beetje tegen zijn borst, tot hij zijn hand ernaartoe brengt om het aan te nemen. Zijn vingers raken heel even de hare voor ze haar hand terugtrekt.

‘Wat is het probleem? Als ik je in een kroeg was tegengekomen, had ik je een drankje aangeboden. Had je dat ook raar gevonden?’

‘Dat is niet hetzelfde.’

‘Inderdaad, dit is veel beter. Maar we kunnen ook iets gaan drinken als je dat liever wilt. Het boek neem ik alleen niet terug.’

‘Je hebt het al teruggenomen.’ Ze houdt triomfantelijk haar handen op, en slaat vervolgens haar armen over elkaar.

‘Maar je bent nog niet weg, dus er is nog een kans.’

Ze rolt met haar ogen. Het is irritant, maar dan op een leuke manier. Hij snapt zelf niet goed hoe dat mogelijk is, maar hij denkt dat hij hetzelfde bij haar oproept.

‘Mag ik weten hoe je heet?’ vraagt hij. ‘Voor je ervandoor gaat en mij met dit arme boek achterlaat?’

‘Gemma,’ antwoordt ze glimlachend. Oké, ze zitten dus absoluut op dezelfde golflengte. Dit gaat goed.

‘Gemma...’ Hij laat haar naam even op zich inwerken. De naam die hoort bij blonde haren, blauwe ogen, volle lippen. Het voelt alsof hij nog een beetje meer voor haar valt nu hij haar naam weet. Dan zegt hij zijn eigen naam: ‘Boreas.’

Hij laat een korte stilte vallen, omdat hij gewend is zijn naam minstens nog een keer te moeten herhalen als hij zich voorstelt, maar ze knikt alleen. ‘Oké Gemma,’ vervolgt hij, ‘ik ga geen pleidooi houden voor mezelf, maar dit boek verdient het niet om afgewezen te worden. Dus... als je je er nou echt zo ongemakkelijk bij voelt, dan moet je maar terug naar binnen gaan en ook een boek voor mij uitzoeken, dan staan we quitte en kunnen we allebei verder met onze dag.’

Ze lacht. ‘Hoe kan ik nou zomaar een boek voor jou uitkiezen? Ik ken je niet. En je had duidelijk de halve winkel al gelezen.’

‘Doe een gok.’ Ergens hoopt hij dat ze het echt doet. Hij wil weten wat ze zou kiezen.

‘Ik... Ik kan niet, ik moet gaan. Ik heb werk te doen.’

‘Hm. Jammer.’ Hij overhandigt haar het boek opnieuw. ‘Dan zit

er niks anders op dan dit boek te accepteren. Ik heb het namelijk al.'

Ze zucht, alsof ze zich bijna gewonnen geeft. Bijna, maar nog net niet.

Hij gaat iets wijder staan, zodat hij minder boven haar uittorent. 'Wil je alsjeblieft dit boek aannemen, Gemma? Dan laat ik je verder met rust, beloofd.'

Ze perst haar lippen op elkaar, schijnbaar in conflict met zichzelf. Dan houdt ze haar hand op. 'Alleen omdat het anders zielig is voor het boek.'

'Tuurlijk, we willen het boek niet kwetsen.' Hij legt het in haar hand, houdt het een fractie van een seconde langer vast dan nodig is.

'En omdat ik het heel graag wil lezen...'. Ze neemt het boek aan en houdt het losjes tegen haar heup. 'Dank je.'

'Jij ook,' zegt hij terwijl ze met enige aarzeling in haar pas wegloopt.

Ze werpt hem een blik over haar schouder toe. Een klein rimpeltje verschijnt tussen haar wenkbrauwen en ze schudt subtiel haar hoofd terwijl ze haar weg vervolgt, alsof ze bewust een impuls negeert. O man... Hij wil het gesprek héél graag voortzetten. Maar dat is nu aan haar.

EEN CAPPUCCINO EN EEN THEE

Boreas... Die naam heeft ze nooit eerder gehoord. Ze herhaalt hem in gedachten onderweg naar haar atelier. Boreas... Ze kent niemand met die naam. Niemand die op hem lijkt. Die in een volle metro kan opgaan in een filosofische roman. Die kan glimlachen met alleen zijn ogen en een minuscuul trekje van één mondhoek. Die ruikt naar buiten. Bomen en groene bladeren. En zee. En sterren. Oké, dat slaat nergens op, dat weet ze heus wel. Als sterren al een geur zouden hebben, hoe moet zij dan weten hoe die ruikt? Maar ze stelt zich voor dat het zo'n geur zou zijn, zijn geur, die nog steeds om haar heen lijkt te hangen. Ze hoopt dat hij toen hij de boekwinkel binnenkwam niet heeft gezien dat ze probeerde te ontdekken of het haar jas was die nog steeds naar hem rook. Dat was niet zo, maar toch lijkt het alsof ze die geur bij zich draagt.

En wie koopt er nou zomaar een boek voor een wildvreemde? Ze realiseert zich dat het raar is, maar toch heeft ze het boek aangenomen en ze weet nu al dat als ze dit dadelijk aan Sara probeert uit te leggen, ze dan niet onder woorden zal kunnen brengen waarom het helemaal niet zo raar voelde, maar eerder een beetje als... *O ja. Jij bent het.*

De lichten zijn uit als ze bij het atelier aankomt. Sara is er nog niet. Ze begint vaak wat later en allebei werken ze 's avonds graag door. Dat is een van de dingen die het zo fijn maakt om deze werkruimte met haar beste vriendin te delen. Ze kunnen komen en gaan wanneer ze maar willen. En ze zou zo'n mooie loft nooit in haar eentje kunnen betalen.

Sara heeft haar werk- en expositieruimte beneden en de vide is van Gemma. Ze doet de lichten aan en bewondert de drie doeken die Sara in het midden van de ruimte op ezels heeft gezet. Dan hangt ze haar jas en tas over de rugleuning van een stoel aan de grote tafel waar ze vaak samen lunchen en waar Sara tekent en met klanten overlegt. Nu liggen er allerlei werken in verschillende stadia van voltooiing over het tafelblad verspreid.

Gemma laat haar spullen beneden liggen, maar neemt haar nieuwe boek mee als ze via de steile smeedijzeren trap naar boven loopt. Ze legt het neer op haar werkbank. Daar ligt een half afgemaakt project op haar te wachten; een driedimensionale vlinder met rozenkwarts in de vleugels. Ze heeft de vleugels met de zetting voor de stenen al gemaakt, en het goud voor het lijfje voorbereid. Nu moet ze de figuren nog uitzagen, bewerken en alle losse elementen aan elkaar solderen voordat ze er een hanger van kan maken voor een gedenksieraad. Ze kan het zich niet veroorloven om fouten te maken. Op dit moment is ze niet in de juiste stemming om aan delicaat werk te beginnen. Ze voelt zich een beetje stuurloos.

Ze had verwacht dat de afspraak bij de notaris vanochtend langer zou duren, maar ze stond zo weer buiten. Een korte bespreking van het testament. Een handtekening. Alles was haar van tevoren al uitgelegd en uiteindelijk had ze langer in de wachtruimte gezeten dan bij de notaris zelf. Ze had er tegelijkertijd tegen opgezien en naar uitgekeken, in de hoop dat het als een afsluiting zou voelen. Maar nu is het achter de rug en... er is niets veranderd. Het juridische en financiële stukje is nu klaar, maar ze voelt zich er niet beter door.

Misschien had ze een vrije dag moeten nemen, maar waarschijnlijk zou ze dan toch hier belanden. Ze heeft simpelweg niets anders omhanden. Nergens anders te zijn dan hier. En uiteindelijk is haar werk altijd nog de beste afleiding. Ze heeft vandaag gewoon wat langer nodig om in de juiste mindset te komen, dus loopt ze de trap weer af om koffie te halen in het kleine keukentje dat ze met Sara deelt. Een cappuccino helpt altijd.

Als ze het keukenkastje opent, ziet ze dat alle cups op zijn. Hoe kan het toch dat Sara altijd de laatste te pakken heeft? En waarom vult ze ze nooit op tijd aan? Gemma grist haar tas en jas van de stoel. Dan maar een koffie buiten de deur.

Om wat meer tijd te hebben om haar hoofd leeg te maken, kiest ze een langere route. Ze loopt langs het water en daarna over een oud, charmant bruggetje naar een hip koffietentje waar ze al een paar keer voorbij is gekomen, maar nog nooit naar binnen is gegaan. Een zacht belletje kondigt haar entree aan. Het is druk, maar niet overvol in de zaak. Ze twijfelt of ze even zal blijven zitten, in plaats van haar koffie mee

te nemen. Het heeft toch geen zin om meteen terug naar het atelier te gaan. Ze checkt of er nog een plek bij het raam vrij is, en dan ziet ze hém, aan de raamkant in de hoek. Lezend.

Precies op dat moment kijkt hij op. Even lijkt hij net zo verrast als zij. Het lijkt ook bijna té toevallig. Hoe groot is de kans dat ze in een stad als deze precies de koffietent binnenloopt waar hij zit?

'Gemma,' zegt hij. Constateert hij. En eigenlijk merkt ze dan pas dat ze uit de rij is gestapt en naar zijn tafel is afgedwaald.

'Boreas,' constateert ze terug. 'Blijkbaar blijven onze paden elkaar vandaag kruisen.'

'Blijkbaar,' beaamt hij. Hij wacht een tel, knikt dan naar de stoel tegenover hem. 'Wil je zitten?'

'Ik weet niet. Ik wil je niet weer van het lezen houden.'

'Lezen is overgewaardeerd.' Hij sluit het boek en schuift het opzij. Nu ziet ze eindelijk de cover. Zwart met witte letters. *Nausea*.

'Bedoel je niet ondergewaardeerd?' Ze pakt de stoel vast, trekt hem langzaam onder de tafel uit, alsof ze nog met zichzelf in debat is over dit actieplan. Maar er is verdomd weinig debat gaande. En voor haar doen flink wat actie. Ze gaat zitten.

'Dat zou ik zeggen als je iemand was die ik snel wil afwimpelen. Maar lezen kan altijd nog.'

'En overal, blijkbaar.' Ze kijkt even om zich heen, alle bezette tafeltjes screenend. 'Ik eh... ik vind het best wel knap hoe je de concentratie weet op te brengen met zo veel drukte om je heen. Niet alleen hier, maar... staand lezen in de metro?'

'Hm, ja, een drang naar escapisme, denk ik. Ik ben opgegroeid met een jongere zus die altijd luidruchtige vriendinnen mee naar huis bracht, dus ik ben niet anders gewend.'

'Ik zou Sartre niet bepaald escapisme willen noemen. Gaat dit niet over de nietszeggendheid van het bestaan?'

'Heb je het gelezen?'

'Lang geleden, voor school... maar ik weet niet of ik het helemaal op waarde wist te schatten. Ik herinner me wel dat het niet echt makkelijk wegleest, laat staan in openbare ruimtes. Maar dat kan aan mij liggen. Ik ben sowieso niet op mijn best in menigtes.'

'Meer een-op-een?'

'Nou... Ik eindig eigenlijk ook nooit in een koffietentje met iemand omdat ik toevallig naast hem stond in de metro.'

'Interessant,' zegt hij. 'Wat maakt mij dan speciaal?'

'Dat is dus precies de vraag.'

Ze ziet dat trekje rond zijn mondhoek weer. Die bijna-lach. Hij kijkt naar haar met een focus die iets weg heeft van hoe een roofdier zijn prooi bestudeert, maar dan op een luie manier. Alsof hij háár uitnodigt om iets te doen. Als hij een leeuw was, zou hij alleen maar sexy in het gras hoeven te gaan liggen wachten tot de gazelles vanzelf op hem afkomen.

Hij wenkt een serveerster die voorbijloopt. Zij bestelt een cappuccino en hij een zwarte thee. Als het meisje wegloopt, maakt Gemma de ceintuur van haar jas los, en laat ze de mouwen van zich af glijden. Hij volgt elke beweging die ze maakt, zodanig dat ze even naar beneden kijkt om te checken of ze vanochtend niet per ongeluk is vergeten om kleren aan te trekken. Gelukkig ziet ze het bloesje dat ze verwachtte te zien; een simpel kledingstuk, niet eens een diep décolleté. Ze heeft maar twee knoopjes open, niets bijzonders. Toch heeft ze zijn volledige aandacht.

Hij zegt: 'Eigenlijk bied ik mezelf ook nooit aan als houvast in het openbaar vervoer. En ik loop ook niet alle boekhandels af om boeken te kopen voor mooie vrouwen.'

'Dat maakt dit dus een dag vol eerste keren.'

Zijn wenkbrauwen gaan iets omhoog. De bijna-lach wint terrein, maar verder blijft hij haar met die coole, ongenaakbare houding aankijken. Ze weet zelf niet goed waarom ze dat zei over die eerste keren. Meestal heeft ze een prima beheersing over haar impulsen en is ze goed in staat om haar woorden bij te sturen voor ze ze uitspreekt. Soms is dat juist haar grootste probleem, dat ze alles overdenkt. Daarom moet ze nu wel de conclusie trekken dat ze met opzet dubbelzinnig klonk.

'Oké Gemma, vertel... ' Hij leunt wat naar voren, alsof de leeuw in hem besluit dat het tijd is voor actie. 'Wie ben je?'

'Jeetje... ' Ze ademt uit. Het klinkt een beetje als een lach, ook al is het dat niet. 'Ik ben zesentwintig en ik heb nog steeds geen idee. Is dat raar?'

Hij kijkt haar aan, wachtend tot ze die vraag zelf beantwoordt, alsof hij háár antwoord wil horen in plaats van zelf zijn mening te geven. Het maakt dat ze doorpraat.

'Mensen van mijn leeftijd lijken alles zo zeker te weten. Ze weten wat ze willen en wanneer en ze hebben een planning en misschien lopen ze vóór of achter... maar bijna iedereen denkt nu al te weten wie hij is, terwijl...'

Hij knikt. 'Het is een werk in uitvoering.'

'Ja. Dat.'

'Oké, dan. Laten we het kleiner maken. Vertel me gewoon iets over jezelf. Over nu, vandaag. Wie ben je vandaag?'

'Vandaag... ' Ze lacht weer. 'Vandaag is niet de juiste dag om een antwoord op die vraag te vinden. Maar ik eh... ik maak sieraden. Dat is mijn werk. Ik heb mijn werkplaats hier in de buurt.' Ze ontspant terwijl ze dat zegt. Dit is iets waar ze het over kan hebben, waar ze zich comfortabel bij voelt.

'Wat voor sieraden maak je?'

'Van alles. Eigen ontwerpen. Ringen, hangers, alles wat klanten maar willen eigenlijk.' Ze schuift haar armband in de richting van haar hand en draait haar pols zo dat ze hem eraf kan halen. 'Deze bijvoorbeeld.'

'Wauw.' Hij bekijkt hem even en maakt dan aanstalten om de armband van haar aan te pakken. 'Mag ik?'

'Ja, hoor.'

Hij draait het sieraad rond tussen zijn vingers. Het is een brede band van witgoud die smaller uitloopt naar de uiteinden, in het midden open-gewerkt en versierd met witgouden driedimensionale bloemen en een paar kleine diamantjes. 'Serieus? Dit maak jij?'

Ze knikt. 'Ik ben edelsmid. Je dacht zeker aan kralen rijgen toen ik het over sieraden maken had?'

'Nee, ik weet niet wat ik verwachtte. Maar niet dit. Dit is heel mooi.'

'Dank je.'

Zijn blik gaat van de armband naar haar. Hij kijkt haar aan terwijl hij het sieraad teruggeeft. 'Ik kan me niet eens voorstellen hoe je zoiets maakt.'

Ze glimlacht en doet de armband weer aan haar pols. 'En jij? Geen boekverkoper, maar je weet alles van boeken. Ben je schrijver? Wacht eens, heb je je eigen boek voor me gekocht?'

'Ha, nee. Was het maar zo.'

'Aha, aspirant-schrijver.'

'Wie is dat niet tegenwoordig? Maar ik schrijf wel. Hiervoor.' Hij tikt tegen het tijdschrift dat opgerold naast zijn boek ligt.

Ze pakt het op en haalt het papieren bandje eraf. 'Waarom doen sommige boekhandelaars dat, tijdschriften oprollen? Het is niet respectvol.' Ze legt het blad op tafel en strijkt het glad. 'Al zal het jou niet uitmaken, afgaand op hoe je dat boek toegetakeld hebt.'

Hij tikt op de voorkant van het boek. 'Dit is in 1938 verschenen. Als ik een boek geschreven had dat bijna een eeuw later nog steeds wordt gelezen, zou ik me geen seconde druk maken om een gekreukelde bladzijde meer of minder.'

'Een gekreukelde bladzijde?' herhaalt ze lachend. 'Ik heb origami kunstwerken gezien met minder vouwen. Moet je zien! De kaft blijft niet eens meer dicht.'

'Oké,' zegt hij terwijl hij in zijn zak reikt en zijn telefoon pakt om die boven op het boek te leggen. 'Daar. Jij je zin. Het is dicht.'

Ze lacht en bestudeert de cover van het tijdschrift. 'Angle,' leest ze hardop.

'Ken je het?'

'Nee.'

'Au,' zegt hij. 'Nou ja, het is nog nieuw. Het moet nog even de tijd krijgen om aan te slaan... althans... dat zou mooi zijn, anders ga ik fail-lit.'

'Is dit je enige opdrachtgever?'

'Zo'n beetje.'

Ze slaat het tijdschrift open en bladert. 'Welk artikel is van jou?'

'De meeste.' Hij geeft een knikje naar het stuk dat opengeslagen ligt. 'Zo draag je de drie grootste fashiontrends van het moment.' 'Niet dát.' Hij slaat een paar bladzijden om. 'Dit wel.' Het is een stuk over een expositie van een jonge fotograaf. 'En dit.' Hij bladert verder. 'Dit is een vaste rubriek. We interviewen ouderen over hun leven. De beste levenslessen komen van mensen die hier al een tijdje rondlopen en iedereen heeft wel een verhaal, als je bereid bent om te luisteren.'

Ze leest een paar woorden en voor ze het weet, zit ze helemaal in het verhaal van een tweeëntachtigjarige vrouw die muziklerares was en die nu alleen nog door middel van haar muziek weet te communiceren met haar dementerende echtgenoot. 'Dit is goed,' zegt ze als ze halverwege de tweede kolom beseft dat ze compleet opgaat in de tekst. 'Heel ontroerend, maar niet sentimenteel. Het voelt heel op-

recht. Geen opsmuk. Je probeert het niet mooier te maken dan het is. Ik voel haar pijn.' Ze kijkt op. 'Ik zou me geen zorgen maken. Mocht het met dit blad niets worden, dan kun je zo ergens anders aan de slag.'

'Ja, nou... het punt is dat het blad van mij is. Ik maak het met een paar studievrienden. En ik heb er een gigantering voor afgesloten bij mijn pa, dus... het zou fijn zijn als het lukt, laat ik het zo zeggen.'

'O!' roept ze opgelaten. 'Sorry, ik... dat had ik niet door. Het héle blad is van jou? Dat klinkt –'

'Riskant. Ik weet het. Alles is digitaal tegenwoordig. We hebben online een veel groter bereik, maar print is... écht. Snap je? Ik weet dat dit uiteindelijk ook bij het oudpapier eindigt, maar een hele maand staat dit magazine, met deze artikelen waar we ons kapot voor hebben gewerkt in het schap. Je kunt het vasthouden en doorgeven. Het kan in cafés liggen, bij de kapper, in de bibliotheek. Je kunt er iets uit scheuren en in een la bewaren en als je het dan terugvindt, verbaas je je erover dat je het ooit de moeite waard vond. Of je beseft dat je je drie jaar geleden met precies dezelfde dingen bezighield als nu, en dat er nooit écht iets verandert. Hoe dan ook –'

'Het betekent iets,' vult ze aan. 'Ik snap het. En ik ben het met je eens. Online is vluchtig. Je post een bericht en een uur later is het verloren in een algoritme. Dit is tastbaar.'

'En een soort kamikazeactie. Tijdschriften verdwijnen aan de lopende band, oplages krimpen alleen maar, en ik begin iets nieuws.'

'Maar je vader helpt,' zegt ze. 'Dat is fijn, dat hij achter je staat.'

'Nou...' zegt hij luchtig. Alsof hij een grap gaat maken. 'Sommigen noemen het hulp, anderen zouden zeggen dat "een pact met de duivel" meer in de buurt komt.'

'O...' Dat klonk allesbehalve grappig.

'Ja. We hebben niet het beste contact. Uiteindelijk is dat de reden dat ik die investering bij hem los kon krijgen. Schuldgevoel kan enorm motiveren.'

'Ik weet hoe dat voelt. Geen contact. Schuldgevoel had hij dan weer niet.'

'Ik kan je wel wat tips geven om erop in te spelen. Stel je wilt die werkplaats van je uitbreiden, of zo. Bij dochters schijnt het nog beter te

werken. Je moet het alleen slim aanpakken, zodat hij je niks kan weigeren.'

'Dat... ' Een brok in haar keel zorgt ervoor dat haar stem hapert. 'Daar is het te laat voor.' Opeens moet ze tranen wegnippen, wat gek is, omdat ze amper gehuild heeft sinds...

'Een cappuccino en een thee!' De serveerster duikt op en zet de drankjes neer, wat Gemma een paar tellen geeft om diep adem te halen en grip te krijgen op haar emoties. Ze friemelt aan haar armband, haar blik naar beneden gericht. Pas als het meisje wegloopt, kijkt ze op.